

Skoleforligspartiernes nyligt indgåede aftaler om lovændringer på skolestartområdet indebærer ligeledes forslag om, at kommunalbestyrelserne skal formulere mål- og indholdsbeskrivelser for skolefritidsordningernes pædagogiske virksomhed, f.eks. i forhold til lektiehjælp og lektielæsning for yngre elever på nogle af de laveste klassetrin.

Der er altså sat en række initiativer i gang, og der er indsamlet en bred vifte af erfaringer. En del af disse erfaringer viser, at lektiestøtten også kan tilbydes uden for skolens regi, og at der kan trækkes på ressourcer fra bl.a. klub- og bibliotekssektoren. Det vil sige, at kommunerne altså har en bred vifte af muligheder til deres rådgivning.

Efter regeringens opfattelse må det være op til den enkelte kommune at drage nytte af de erfaringer, der er gjort, og vælge de ordninger, som i videst muligt omfang inddrager frivillige, og som i videst muligt omfang kommer de børn til gode, som har mest brug for det. Og jeg vil lige gøre opmærksom på, at det jo ikke altid er dem, der går i skolefritidsordning, for det er jo ofte de meget unge elever. Ofte kommer tosprogede elever ikke i skolefritidsordninger, fordi der er betaling, og derfor rammer man ikke særlig godt, hvis det kun er noget, men tilbyder elever i skolefritidsordninger.

Konklusionen er, at lektiehjælp for regeringen er en integreret del af skolens og kommunernes virksomhed. Det lønner så at sige sig selv for både lærerne, skolen og kommunerne at sørge for, at de elever, der har brug for det, får den ekstra hjælp, der skal til. Til gengæld er det vigtigt, at man ikke standardiserer hjælpen, så man hjælper alle mulige, som ikke har brug for det. For vi skal lige huske, at for det meget store flertal af elever er det jo en rigtig god øvelse, at man om eftermiddagen har en snak med forældrene om, hvad der arbejdes med i skolen, og hvordan man nu kan hjælpe eleverne med at forberede sig til den næste skoledag. Den øvelse skal vi jo ikke overlødig gøre ved at standardisere lektiehjælpen.

Kl. 11:47

**Anden næstformand (Søren Espersen):**

Der er lige et par korte bemærkninger. Den første er fra hr. Leif Lahn Jensen.

Kl. 11:47

**Leif Lahn Jensen (S):**

Jeg hører, at ministeren har den holdning, at det skal være op til den enkelte kommunalbestyrel-

se at tilbyde den form for lektiehjælp, som man nu synes, der er behov for ude i kommunerne.

Ministeren nævner også forskellige gode ting: At forældre selvfølgelig skal hjælpe, om lektiecafeer for de unge og meget, meget mere. Det er vi meget enige i.

Vi er sådan set også enige med ministeren i, at man gerne må gøre flere ting – alt det man vil – hvis bare det virker. Og det mener vi faktisk ikke at det gør. De her ting virker ikke, og jeg vil da sige til ministeren, at vi simpelt hen ikke får alle med. Mange af dem får vi, som ministeren selv nævnte, med, men vi får ikke alle med.

Mener ministeren virkelig, at det, der bliver gjort, egentlig er godt nok?

Kl. 11:48

**Anden næstformand (Søren Espersen):**

Ministeren.

Kl. 11:48

**Undervisningsministeren (Bertel Haarder):**

Der er ingenting, der er godt nok. Alt kan blive bedre. Det, jeg har beskrevet, er, at man både i Integrationsministeriet og i Undervisningsministeriet i årevis har arbejdet med lektiehjælpsforsøg med det formål at sætte ind over for lige præcis de børn, der har mest brug for det, og med det formål at indhente erfaringer, som kan bruges af andre kommuner. Erfaringerne er blevet samlet, og de er blevet evalueret; det vil sige, at der er en masse i gang på området.

Jeg tror ikke, at der findes en eneste kommune eller et eneste kommunalbestyrelsesmedlem, som ikke er klar over, at lektiehjælp i vore dage er blevet en ting, som man skal være opmærksom på, fordi der er børn, som har svært ved at få hjælp derhjemme.

Kl. 11:48

**Anden næstformand (Søren Espersen):**

Der er endnu en kort bemærkning. Hr. Leif Lahn Jensen.

Kl. 11:48

**Leif Lahn Jensen (S):**

Jeg er meget enig med ministeren i, at kommunalbestyrelserne selvfølgelig kender til de her ting, det er de helt med på. Men problematikken ligger selvfølgelig i forbindelse med at hjælpe de få børn, som ikke har nogen støtte derhjemme. Jeg er enig med ministeren i, at den problematik findes, og det er den problematik, man møder ude i kommunalbestyrelserne. Det er virkelig de børn, der er svære at hjælpe. Det er ikke altid, at de børn, selv om forældrekontakten er vigtig – det ved vi alle, det ved vi også med vores egne